

Inleiding

De Hemel is geen plaats, en evenmin een toestand. Het is louter een gewaarzijn van volmaakte Eenheid.

(Een Cursus in Wonderen, T18.VI.1:5-6)

We zijn in onze samenleving de kunst van het sterven kwijtgeraakt. We zijn kennis verloren over het leven na de fysieke dood. Deze twee feiten houden onmiskenbaar met elkaar verband. We hebben de dood verbannen naar de randen van ons bewustzijn als een nare bijkomstigheid, waaraan je tijdens je leven liever geen aandacht schenkt. En daarmee hebben we ons ook de zuiverende invloed ontzegd die de dood op ons huidige leven kan uitoefenen. Je gaat hier en nu bepaald anders leven, als je weet wat er na de dood gebeurt.

Doordat we niet meer weten wat ons aan gene zijde van de sluier te wachten staat, bereiden we ons er niet op voor en richten we ons leven er ook niet naar in. We zijn bang voor de dood. Dat kan betekenen dat we de dood ontkennen, dat we het idee van een leven na de dood als onzinnig van de hand wijzen, dat we ons er helemaal niet mee bezig willen houden, laat staan ons ervoor klaarmaken. En zo leven we in onwetendheid verder, met angst, met ontkenning, en zonder een schitterend vooruitzicht.

En toch is het simpel. Het eigenlijke sterven is in zichzelf simpel en pijnloos, niet moeilijker dan het uitdoen van een jas, of het ontwaken uit een droom. Alleen als we ons verzetten, ondergaan we een doodstrijd, en worden de momenten vóór het sterven lastig en pijnlijk. Dankzij kennis van het leven aan de andere kant van de sluier, is het niet meer nodig bang te zijn, of een doodstrijd te leveren. Ieder heeft de mogelijkheid in rust en vrede deze doorgang te maken, zowel bij een plotseling sterven als bij een langdurig ziekbed. Een goede voorbereiding is het hele werk.

Er is aan gene zijde alleen maar liefde die ons opvangt en omhult. Dat is wat mij het meest ontroerd heeft bij het schrijven van dit boek en de inzichten die ik kreeg: de aanwezigheid van zoveel begeleiding en immense liefde bij elke stap, bij elk aspect, in elke lichtsfeer weer. Wanneer we dat weten, hoeven we niet meer bang te zijn. We kunnen er nieuwsgierig naar uitkijken en ons er in vrede aan overgeven. Het is niet langer een geheim, de sluier is dun geworden en de poorten staan open, alle benodigde kennis is langs vele wegen voor ons beschikbaar.

Voor het schrijven van dit boek heb ik van al die wegen gebruik kunnen maken. Er zijn talrijke boeken verschenen over bijna-doodervaringen, over uittredingen en reizen buiten het lichaam, over mensen van wie een gestorven geliefde hen liefdevol vertelt hoe het er aan gene zijde uitziet. Daarnaast zijn er de

vele doorgevingen aan mediums, de oude gnostische en hermetische geschriften over hemelreizen, de visioenen van mystici en zieners, en een grote hoeveelheid oude en jonge esoterische kennis. Ook is er wetenschappelijk onderzoek gedaan naar verschillende bewustzijnstoestanden, die frappante overeenkomsten vertonen met de verschillende dimensies aan gene zijde. De meeste van deze verschillende, onafhankelijke bronnen bevestigen elkaar wederzijds, het verhaal vertoont grotendeels één lijn. Dat verleent het betrouwbaarheid. Maar dit alles betekent niets, als het niet vanbinnen ergens resoneert. Ik ging steeds meer aanvoelen wanneer zich onmiskenbaar waarheid aan mij openbaarde, en dat innerlijk weten is mijn uiteindelijke richtsnoer geweest. En dan was mijn ervaring dat zo'n nieuw inzicht zich steeds volkomen logisch en vanzelfsprekend in het geheel voegde.

Ik ben van jongs af aan nieuwsgierig geweest naar de dood en het leven daarna. Ik weet nog dat ik als tiener een boek las over een heilige sadhoe die de hemel kon zien en daar verslag van deed. Ik was dagenlang ondersteboven, vol verwondering en vreugde, ik was boven mezelf uitgetild, in een andere bewustzijnstoestand, die me troost gaf en me ook déze wereld heel anders liet zien. Zo'n piekervaring heb ik door de jaren heen nog diverse keren gehad bij het lezen van andere boeken die authentieke ervaringen aan gene zijde van de sluier beschreven. Ik zie het nu zo dat mijn ziel hierdoor telkens werd aangeraakt en ging trillen, en er iets in mij steeds verder open-

ging dat al heel lang lag te wachten, een lichtzaad dat langzaam tot bloei kwam. Toen ik een jaar of 16, 17 was maakte ik vaak lijstjes van de boeken die ik later wilde schrijven, daar stond stevast op: Hemelboek. Die belofte doe ik nu na veertig jaar gestand. Het was een onvermijdelijkheid.

En tegelijk een onmogelijke opgaaft. Iets beschrijven wat volgens veel mensen niet bestaat (maar dat doet alle fictie). Iets beschrijven wat niet in woorden is te vatten (maar dat doet alle poëzie). Iets beschrijven waarvan we volgens velen niets kunnen weten, omdat er nog nooit iemand is teruggekeerd uit de dood. Mijn kinderen zeiden: 'Pa, hoe kun je daar nu over schrijven, je bent er toch niet geweest?!' Het is inderdaad een onmogelijkheid als je er zo naar kijkt. Maar het is niet waar dat je er nooit geweest bent. Je bent er zelfs vaker en veel langduriger geweest dan hier op aarde. Die kennis ben je vergeten toen je incarneerde, en hoeft slechts op de juiste tijd opnieuw te worden wakker geroepen.

En er is nog iets wat het tot een moeilijke onderneming maakte. Ik heb tijdens mijn onderzoek naar gene zijde al snel begrepen dat iedere ziel in de eerste lichtsferen precies te zien krijgt wat zij gelooft of voor waar houdt, of wat tot haar cultuur behoort. Dat is uiterst liefdevol, want ieder wordt zo meteen gerustgesteld, hij komt altijd terecht in een omgeving die hij zonder angst kan verstaan. Maar dat maakt het ook lastig er een eensluidende beschrijving van te

geven. Dat is op zich nog overkomelijk, maar wezenlijker vond ik het principiële punt van beïnvloeding. Er zit een zeker risico aan om deze reisgids te bieden, omdat het de beleving aan gene zijde bepalen kan, omdat je immers steeds eerst krijgt wat je verwacht. Dat moest worden afgewogen tegen het feit dat er nog maar amper kennis over het leven na de dood is, en dat mensen zich zodoende niet of nauwelijks kunnen voorbereiden op de zo belangrijke ervaring die hun leven becroont.

De Ouden zagen het belang hiervan ook in en schreven een Dodenboek of een *Ars bene moriendi* (de kunst om goed te sterven) met uitgebreide instructies aan de ziel hoe zij de generzijdse valkuilen moest vermijden. Maar de overgeleverde beelden uit de oude culturen en religies, die bedoeld waren voor de mensen van die tijd en plaats en die vaak alleen aan ingewijden bekend waren, kunnen wij niet meer rechtstreeks begrijpen. Het is niet onze taal. Daarnaast doen er veel misverstanden en halve, of verdraaide waarheden de ronde over het doorgaan van het leven over de grens van de dood. Er is voor deze tijd, voor deze cultuur, geen universeel Dodenboek, geen nieuwe thanatologie (leer over de dood). En er is wel behoefte aan, alleen al vanwege het simpele feit dat we allemaal eens zullen sterven, en onze cultuur daartoe geen heldere handreikingen meer biedt.

En dat doet de bestaande literatuur over het leven na de dood ook nauwelijks. Dit komt vooral doordat de

inhoud van de meeste boeken en verslagen (ik schat zelfs zo'n 90%) afkomstig is uit die eerste astrale sfeer die zich vormt naar ieders verlangen – en daarbij ook nog eens van deze kant wordt ingevuld door onze blik (ik las in een Amerikaans boek dat in de tempels aan gene zijde uitsluitend beroemde Amerikanen lesgeven ...). Dit betekent dat er veel uiteenlopende en tegenstrijdige berichten zijn, veel rijp en groen door elkaar, en ook rechtstreekse fantasieën, verzinsels en astrale grappenmakerij. Voor een onervaren lezer is het uiterst verwarrend, en bijzonder lastig om hieruit waarheid te destilleren, wanneer hij met zo'n veelheid aan vormen wordt geconfronteerd. Ik heb er daarom van afgezien mij te wagen aan veel concrete beschrijvingen, en als ik dat wel moest doen, bied ik een waaier aan mogelijkheden. Liever til ik het naar een universeel niveau en geef ik de achterliggende principes, zodat ieder de vrijheid heeft zelf zijn eigen beelden te vormen.

Er is veel geschreven over de stadia van de aanloop tot de dood, de worsteling, het verzet, de ontkenning en uiteindelijk de overgave. Dit boek begint daarna. Het beschrijft de reis van de ziel vanaf het moment dat zij het lichaam verlaat en via een tussensfeer waar zij haar leven overziet, naar de eerste lichtsfeer gaat, waar zij haar dierbaren ontmoet en een woning krijgt om zich verder te ontwikkelen. Hier stoppen de meeste boeken over het leven na de dood. Maar na deze zijn er nog meer lichtsferen, die de ziel steeds verder brengen in de richting van

haar ware Thuis bij God. Over dat laatste valt met geen woord meer iets te zeggen, en het wordt ook hier slechts aangeduid. Maar de weg erheen blijkt beschreven te kunnen worden als een inwijdingsweg, of als stadia in bewustzijns-groei. Het was voor mij een wonderlijke ervaring te ontdekken dat het hele verhaal in essentie hierop neerkwam en zich hierin opende. En achteraf bezien was het misschien vreemd geweest als het *niet* zo was. Dus uiteindelijk gaat dit boek verder dan een beschrijving van sterven en het leven na de dood. Het werd een beschrijving van de bewustzijnsontwikkeling die iedereen eens doormaakt.

Het woord God is gevallen. Dat behoeft een korte noot. We gebruiken het woord God hier als de Bron van alle Schepping, als de Ene in wie het Al verblijft, als de Eenheid van Liefde en Licht, als het grote scheppende Bewustzijn dat in alles is, als Al-dat-Is. Wanneer je moeite hebt met dit woord, vanwege oude associaties, voel je dan vrij om een ander woord te gebruiken dat jou beter past, of om je oude associaties te helen. Evenmin heeft God een geslacht volgens mij, mannelijk noch vrouwelijk, al verwijs ik wel met het taalkundig correcte *hij/hem/zijn* naar Het. (Naar de ziel verwijs ik om dezelfde taalkundige reden met vrouwelijke voornaamwoorden). En je hoeft ook niet in God te geloven om baat te hebben bij dit boek. Je loopt hooguit het risico dat je na het lezen hiervan wel weet dat er een God is.

Elk boek over de hemel heeft altijd gelijk. Omdat het beschrijft wat je te wachten staat en je aan gene zijde immers krijgt wat je verwacht. Zo is het een selffulfilling prophecy. In die zin kan geen schrijver over de hemel het ooit fout doen. (Al geldt dit vooral voor de eerste astrale sfeer en niet meer voor de universele lichtsferen daarna.) Tegelijk laat dit wel zien hoe belangrijk het is je gedachten over het hiernamaals helder en positief te houden terwijl je nog hier bent. Als je dat wilt, kun je dit boek daarvoor gebruiken en je zo voorbereiden op wat eens een onvermijdelijkheid zal zijn. De hoop is dat je hierdoor uitkomt op een hoger lichtniveau, en geen genoegen neemt met de eerste astrale sfeer alsof dat de *gehele* hemel is.

Bij het schrijven ervoer ik bij elke overgang naar een volgende sfeer dat er een duidelijke grensmarkering was die ik door moest gaan. Ik zat soms te kloppen op een gesloten muur en kon niet verder schrijven, tot ik er de volgende dag opeens doorheen was en er binnen kon gaan, en een totaal andere energie en atmosfeer ervoer. De ene sfeer moest goed afgerond zijn, voor ik de volgende kon betreden. Uiteindelijk niet verwonderlijk, omdat het over stadia in bewustzijns groei gaat. Vermoedelijk zal het de lezer ook zo vergaan. Dus is het volgende aan te raden: lees een sfeer, laat hem een tijdje op je inwerken en kijk wanneer je verder kunt, ook al duurt dat misschien enkele weken of langer.

Wat hier volgt is zoals ik de hemel zie. En ik wil me bij voorbaat verontschuldigen voor de fouten die ik zeker gemaakt zal blijken te hebben in de beschrijving (ooit kan ik misschien vanaf gene zijde nog wat aanvullingen doorgeven ...), en me excuseren dat het me niet gelukt is zoiets groots in beperkte woorden en beelden te vangen. Dus als je daar aankomt, zal het vele, vele malen glorieuzer en heerlijker zijn dan ik hier in de verste verte kan beschrijven. Maar dat is altijd het geval met een reisgids: de ervaring zelf is altijd grootser dan de beste beschrijving, de maaltijd altijd smakelijker dan het menu, de muziek fantastischer dan de partituur. Vergeet dus de reisgids en heb een goede reis.

En bedenk bij alles wat je leest vooral dit: je hoeft niets te leren of aan te nemen van wat je hier leest. Maar je kunt je met behulp van dit boek misschien wel herinneren wat je al heel lang weet.

Willem Glaudemans

Noot van de auteur

Voor wie eerst een kader wil waarbinnen het navolgende begrepen kan worden, is het aan te raden om te beginnen met de drie eerste stukken in de Appendices: *Iets over dimensies en lichtsferen*, *Schema van de sferen* en *Uitleg van de gebruikte termen*. Wie meteen de ervaring in wil gaan, begint gewoon bij de *Proloog*.

Afwijkende spelling: ik hanteer bij woordverbindingen met *ziele-* alleen de tussen-*n* als er daadwerkelijk sprake is van een meervoud, zoals in *zielengroep*. In andere gevallen, zoals in *zielepijn*, *zielecontract*, acht ik de voorgeschreven tussen-*n* met zijn schijn van meervoud niet behulpzaam voor wat ik wil uitdrukken.

Proloog

We zijn onsterfelijke wezens,
de dood kan ons niet vernietigen.
We zijn als geest door God geschapen,
vanaf het begin. We zijn, net als God,
van liefde en licht gemaakt, dus eeuwig,
want God kan alleen maar scheppen als zichzelf.
We leven voor altijd tot grotere
bewustwording van de Ene.
Eerst vallen we als licht door sluiers heen
en verdichten tot stof, vergeten onze afkomst
en ons wezen, en dimmen ons licht.
We incarneren, worden vlees, en denken
dat we niets meer zijn dan een lichaam
in een stoffelijke wereld.
We vergeten God, we vergeten onze
afkomst, we vergeten onze ziel.
Maar wanneer we het lichaam tijdelijk weer
afleggen, krijgen we weer herinnering,
leven we bewust in het licht.
En deze lichtervaring tilt ons op
en laat onze ziel zingen.
Totdat we weer incarneren,
opnieuw een stofjas aantrekken,
weer vergeten wie we zijn en wie God is.
En dit honderden malen.
En in al die honderd maal ontwaken we hier
op aarde langzaam tot de herinnering van

wie we zijn, zodat we dit uiteindelijk
in de stof kunnen leven en zo
de wereld vergeestelijken.
Steeds meer staan we ons licht toe
door ons heen te schijnen, en wordt
onze persoonlijkheid doordrenkt van onze ziel.
En in al die honderd maal klimt onze ziel
in de lichtsferen ook steeds meer op
naar haar Zelf, naar God.
En als we totaal van licht zijn in de stoffelijke
wereld, stralen we die eenvoudig weg,
en zien we dat ze al die tijd een illusie was,
waarop we ons levensverhaal
projecteerden en uitspeelden.
Dan leggen we het lichamelijke leven af
en treden voorgoed toe tot de sferen van licht
waar we al die tijd al verbleven als het Zelf.

En bij onze schepping heeft God onze ziel
drie lichtwoorden meegegeven die we
in alle levens, in alle dimensies meedragen
en tot ontwikkeling brengen.
Deze lichtwoorden zijn zaden die in je ziel
zijn geplant, en zich over alle levens heen openen.
Leven na leven wordt als parel aan deze drie draden
geregen: je missie, je getransformeerde pijn,
je talenten, de omstandigheden
van je geboorte en je dood.
En zo worden de drie lichtwoorden van God nu
de grote lichtstralen waarin je ziel zich ontvouwt
en medeschepper wordt van het universum.

Er is geen dood

Er is geen dood. Het laatste
mysterie is geen mysterie.

Er is geen dood. De dood is alleen
een andere bewustzijnstoestand
waarin de altijd doorgaande stroom van
het leven zich wil uitdrukken via jou.
Er is helemaal niets om bang voor te zijn.
Onze grootste angst is totaal ongegrond.
De dood is slechts een *rite de passage*,
een doorgang, een poort,
een boven water komen,
waarna je wordt ingewijd in een weidser,
mooier, grootser leven in het licht.

Er is geen dood. De dood is slechts het misverstand
dat met het afleggen van het lichaam
het leven ophoudt, omdat het brein stopt.
Maar leven is niet afhankelijk van het lichaam,
bewustzijn is niet gebonden aan een brein.

Er is geen dood. Het enige probleem is dat we
leven hebben vereenzelvigd met het lichaam.
In elke zeven jaar krijg je een totaal nieuw lijf,
dat geen cel meer van het oude bevat van zeven
jaar daarvoor. Waar blijft nu je identificatie

met iets zo kwetsbaars en vluchtigs
dat toch zo stevig lijkt,
iets van zo voorbijgaande aard?

Er is geen dood, de dood is een misleiding
door onze zintuigen, een zinsbegoocheling,
die ons vertelt: we zien onze geliefde overledenen
niet meer, dus kunnen zij er niet meer zijn.
Een schijnbaar definitief en overtuigend bewijs
voor de onherroepelijke zaak van de dood.
Maar als je ogen had om te zien,
dan zou je hen vlak om je heen ontwaren.
Ze bevinden zich in dezelfde ruimte
slechts op een ander trillingsniveau,
een andere bewustzijnstoestand
die voor jou tijdelijk onbereikbaar is.
Maar die je zeker zult binnengaan
op het moment dat jij de beperkte blik
die lichaam heet, terzijde legt.
Want fysieke ogen kunnen slechts
getuigen van een fysieke realiteit.

Er is geen dood. Zelfs het lichaam sterft niet,
omdat het van zichzelf nooit heeft geleefd.
Van een jas zeg je ook niet dat hij 'sterft'
als je hem uittrekt. Leven is niet het lichaam,
maar de geest, de ziel, het bewustzijn.
Wie *jij* bent gaat in alle glorie verder, trekt zich
niets aan van het uitdoen van een oud gewaad.
Stel je voor dat je een oude jas uittrok,
en jij er plotseling niet meer was?!

Er is geen dood. Maar het is waar, als jij je leven terugtrekt uit die jas, valt hij uit elkaar.
Je lichaam kan niet zonder jou bestaan, maar omgekeerd jij wel zonder het lichaam.
Jij kunt met je bewustzijn het lichaam bevatten maar het lichaam kan jou niet bevatten, want jij bent oneindig veel groter dan de krappe grenzen die je lichaam in de wereld trekt.

Er is geen dood. Al het leven is gericht op het continu verhogen van bewustzijn, op het groeien naar steeds meer licht.
Doodgaan is het opgaan in een andere dimensie, waar andere wetten gelden dan de fysieke. Maar één wet blijft in alle sferen en niveaus onveranderd: de wet van de liefde die ons optilt, niveau na niveau, sfeer na sfeer.

Er is geen dood. Er houdt niets op.
Wie en wat jij werkelijk bent leeft voor eeuwig.
Je hebt oneindig meer tijd in de lichtsferen doorgebracht dan ooit in verschillende lichamen op aarde.
Je hebt de doorgang al talloze malen gemaakt.
Het aardse leven is telkens een korte tussenpoos, en het geheel lijkt pas onlangs begonnen.
Waar is nu je ware thuis?
Wat is dan nog de dood?

Er is geen dood.
Er is alleen leven.